

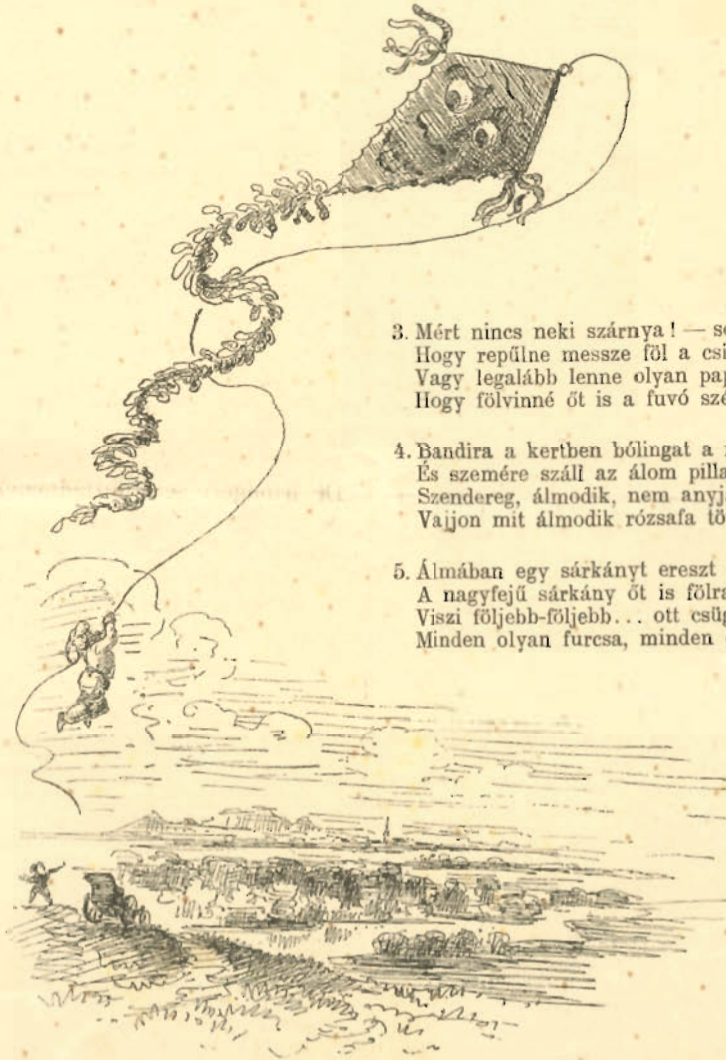
BANDI ÁLMA.

— Mulatságos történet. —

írta: **Pósa Lajos.**

1. Bandi el-elnézte a virágos kertben,
Mikor a fészkeről a fecske felrebben.
Csak egy szempillantás: se híre, se hamva...
Rétet, mezőt bejár sebesen suhanva.

2. Irigyelte sorsát az égi madárnak,
Napfényben lebegő dalos pacsirtának.
Kéményről a gólya magasan felszállhat...
Mért nem adott Isten embernek is szárnyat?

3. Mért nincs neki szárnya! — sokszor elgondolta,
Hogy repülne messze föl a csillagokba!
Vagy legalább lenne olyan papírsárkány,
Hogy fölvenné őt is a fuvó szél szárnyán.

4. Bandira a kertben bólingat a rózsá,
És szemére száll az álom pillangója.
Szendereg, álmodik, nem anyja ölében,
Vajjon mit álmodik rózsafa tövében?

5. Álmában egy sárkányt ereszt a magasba,
A nagyfejű sárkány őt is fölragadja.
Viszi följebb-följebb... ott csügg a zsinegen...
Minden olyan furcsa, minden oly idegen!

6. Mélységből néz rá a havasok vidéke,
Kalásztermő alföld délibábos képe.
A Tiszát, a Dunát pántlikának látja...
Kitárul előtte Isten szép világa.

7. Köszöntve köszönti hétszínű szívárvány,
Egyre magasabban röpíti a sárkány.
Mindjárt oda érnek, már közel lebegnek
Csillagos boltjához a magas egeknek.

8. Hopp-hopp! Hát le akar egy csillagot kapni.
Elszakad a zsinég, hull lefelé Bandi.
De ott járt valahol egy grifmadár épen,
A mi Bandikánk meg rája esett szépen.

9. Át is szoritotta a derekát, nyakát,
Grifmadár ijedten hányja-veti magát.
Úgy megbokrosodott szegény szárnyas állat:
Lefelé, lefelé, mint a villám, vágta!

10. Vissza-visszatekint, bámúlja Bandikát.
Azt hitte talán, hogy garabonczás diák.
Tán a levegő is azt zúgta körülte,
Hogy nyereg nélkül is olyan jól megülte.
11. «Gyi te, Tündér, gyi te!» — kiabált is rája.
Százszorta gyorsabban szállott paripája.
Hetedik nap végre egy dombra letette...
Riadó robajjal repült el felette.
12. «Mit csináljak már most? — tündöklik magában —
Ki tudja, hol vagyok, hanyadik határban!
Csak legalább tornyot látnék valamerre
Vagy valakit hozna a szerencsé erre!»
13. Kapóra jött épen két fürgé bogárka,
Felöltözve szépen fekete ruhába.
Tollas kis kalapjuk csurgóra van csapva,
Hegyesre pödörve a két úrfi bajsza.
14. «Jó esztét kívánok, tekintetes urak!
Mulassák meg, kérem, mifelénk az utat.
Hol a szélmalom zúg, tán hallottak róla,
Az ablakunk előtt két öreg diófa»
15. «Fogadj Isten, öcsém! Késő este van már.
Ne mődölj most útnak, elfoghat a zsandár
Mi megyünk a bálba, gyere te is velünk!
A mulatság után majd haza kísérünk.»
16. A szíves meghívás tetszik Bandikának,
Parolát ad mindjárt a két pajtikának.
Gyöngyharmatos fűben, ucczu, karonfogva
Mennek nagy kevélyen a lakodalomba.
17. Zöld erdőbe érve, a kerek tisztásra,
Szól már a muzsika, a cigány cifrázza.
Ezer lámpa csillog sötét lombok közül,
Nevető vadrózsák szerte köröskörül.
18. Tömérdék a vendég, csupa úri fajta,
Bíboros, bársonyos díszöltözet rajta.
Pávaszem hercegnő és gróf Szarvasbogár,
Egymáshoz illenek, gyönyörű mátkapár.
19. Hős Czinczér a vőfély, a vitéz kapitány,
Most jött a lakziba egy sánta paripán.
Oldalán gyikleső, mindig jár a szája,
Izeg-mozog fején két nagy micsodája.
20. Ki a nyoszolyólány? Méhecske kisasszony,
Sokat munkálkodik, egyszer hadd mulasson!
Kezet is csókol ám Szöcske úrfi neki,
Két potrokos darázs sandán nézegeti.
21. Sétál a pillangó a rózsabogárral,
Szitakötő bácsi kedves családjával.
Isten tehenkéi a menyasszonyt nézik.
Aranyos ruhája nagyon tetszik nekik
22. Ide-oda repdes szentjánosbogárka.
Mindegyik kezében fénylő ezüst lámpa.
Ragyogó csapatja le-lelep a fűbe,
Majd csillagraj gyanánt száll a levegőbe.
23. «Húzl rá, more, húzdl rá! — kiált a hős Czinczér,
Ne sajnáld a gyantát, nem csináld ingyér!
Tudod a nótámat, húztd is sokszor már,
Azt, hogy: «Cserebogár, sárga cserebogár»...
24. Szól Tücsök, a primás: «Igen is, instálom.
Vitéz kapitány úr, azonnal csinálom.
De bizony jó lenne egy-két rongyos bankó,
El is sakad a húr, íhes is a rajkó.»
25. Hezédül a tücsök, szekundál a szúnyog,
Dongó a böggövel bele-beledunnyog.
Aprózzák a tánczót, ki-ki fogja párját,
Majd, mint a forgószél, oly sebesen járják.
26. Izzad a hős Czinczér, csurog a víz róla:
«Jaj de jó volna már egy pihenő óra!»
Katicza bogárka legjobbkor belépett,
Hogy kiszolgálja mind a szomjas vendéget.
27. Takaros szobalány, kis Katiczabogár,
Hűsítő itallal ügyesen körbe jár.
Pöttyös piros költő libeg a derekán,
Nyájas, vidám mosoly játszik az ajakán.

28. Zöld papsajtlevelen gyöngyvirágpohárba
Hajnali harmatot hajlongva kínálja.
Hej, van kelete a gyöngyvirágpohárnak,
Hős Czinczér is fölhajt egymás után három!

29. A pihenő után uira dinom-dánom...
Bandi ámúl-bámúl a nagy mulatságon.
Addig-addig nézi, el is alszik rajta —
A lakodalmas nép kiviradtig rakja.

(Folytatása következik.)

Adakozás.

A madáretetőkre újabban adakoztak:

Rechnitzer testvérek gyűjtése:

Rechnitzer Teréz, Jolán és Berta 50 kr., Somogyi
Dezső úr 15 kr., többek 33 kr., Herz Pali és Jenő
10 kr., Kiss Jenő és Géza 20 kr., Preisach Her-
mina k. a. 30 kr., Freud Lajosné 20 kr.

Összesen 1 frt 78 kr.

Oblath Adolfin és Gizella gyűjtése:

Papa 30 kr., mama 20 kr., Izsó bácsi 20 kr., Róza
néni 10 kr., Szidi néni 10 kr., Adolfin 10 kr.,
Gizella 10 kr. Összesen 1 frt 10 kr.

Adakoztak még:

Zimonyi Margit, Ilonka és Piroska	— frt 30 kr.
Lusztig Jennyke és Aranka	— » 20 »
Tóth Sándor és Margit	— » 50 »
Schön testvérek	— » 20 »
Kemény Vilma, Géza és Margit	— » 10 »
Steinhaus Viola és Elza	— » 20 »
Schindler Gizella	— » 20 »
Schindler Alajos	— » 20 »
Ponger Ilonka	— » 30 »
Kuts Ella gyűjtése	— » 43 »
Múlt heli gyűjtés	— 30 » 80 »
Összesen	36 frt 31 kr.

A 4. számban közölt rejtvények megfejtői: (Folytatás.)

Izr. népisk. növendékei Izsákon, Kántor Árpád
Reich Paula, Margit és Lula, Teplitzky Agnes,
Saupe Gusztáv, Hercz Jenő, Mencil Miksa, Grün-
hut Jenő, Multas Rega, Zsigmondy Mihály és Zoltán,
Papp Árpád, Krassner Erzsike, Sternád Lenke,
Luczay Gizella, Schön Szelma, Márton Erzsébet,
Milkó Dezső és József, Kohn Janka, Weisz Juliska,
Kaufmann Erzsike, Pálffy Aladár, Valentini Elvira,
ifj. Zdeborszky Ede, Szűcs Ernő, Pick Ilonka, Komor-
ner Tivadar, Brand Margit, Poór Gizella, Oppenheim
Szerén, Grünwald Árpád, Farkas Béla és Lajos,
Winter Manó, Behr Jolán, Szalay Lini, Schwarcz
Henrik, Ábel Pali, Pesszer Irén, Hakelter Lajos,
Berger Emma, Zadák Irén és Ilonka, Vásony Alice
és Ferike, Solymossy Ilka, Irma és Jenő, Ecsedy
Jenő, Blahunka Annika, Sugár Aladár és Aranka,
Tomm Zoltán, Adler Margit, Bonyhády Ignác,
Kabos Irén, Dessewffy Kamilla, Ágoston Mariska,
Grósz Málka, Füzesséry Géza, Popovics Ilona,
Fenster Izsó és Gizella, Grünwald Reka, Abelesz
Hermina és Zelma, Simon Berta, Grünfeld Regina,
Szilavecsky Lajoska, Baranyi Katinka és Tibor,
Balogh Ferencz, Manyák Ödön, Popper Zsiga és
Sándor, Schillinger Margit, Rosenberg Mátyás,
Csicsery Bertti, Szilasi Ilonka, Szilágyosmlyói köz-
ségi leányiskola, Schönberger Szűcs Andor és
Oszkár, Tóth Elemér, Roller Mariska és Ilonka,

BANDI ÁLMA.

írta: Pósa Lajos.

(Folytatás.)

30. Mikor a nap fölkel s madarak daloltak:
Vége lett a fényes nagy lakodalomnak.
Előáll a batár, beül a mátkapár:
Pávaszem hercegnő és gróf Szarvasbogár.
31. Tizenkét pillangó a kocsiba fogva,
Sárga cserebogár gyepfőszárat fogja,
Libériás darázs keltő is a bakon,
Csákó a fejkönn, tarsoly oldalukon.
32. Hős Czinczér, a vőfély, a vitéz kapitány
Mellettük lovagol a sánta paripán.
Puffogat erősen ócska pisztolyából,
Kis Katiczabogár menten el is ajúl.
33. Lovas bandérium előttök, utánok,
Zöld mentés leventék, kabóca-huszárok.
Repdesnek felettük tarkaszárnyú lepkék,
Mintha a szivárványt ott fenn lebegtetnék.
37. Hős Czinczér előáll, köszörüli torkát,
Búcsúztatóképen beszél ilyenformát:
«Uram, uram, öreg Szarvasbogár uram,
Szállok az úrhoz, mert haza visz már utam!»
38. «Halljuk azt a szép szót, halljuk!» — kiabálnak.
Torkán akad a szó a hős kapitánynak.
Pók, a híres tudós, hiába súg neki,
Belesül, elakad, a násznép neveti.
39. Nagy szégyelletébe a vitéz kapitány
Elbiczeg, eldöcög a sánta paripán.
Oszlik a násznép is, jóízűn kaczagva,
Siet a dolgára, ki erre, ki arra.
40. Virágról virágra szálldos a méhecske,
Fürdik a napfényben szitakötő, lepke.
Sűrögnek, forognak a szorgalmas hangyák,
Zizeg erdő, mező, zúgnak a bokrok, fák.

34. Hosszú sorba hintók gördülnek el haza,
Kurjongat a násznép: ihaja, tyuhaja!
A banda meg húzza a Rákóczi-nótát,
Bezengi a hegyet, bezengi a rónát.
35. Erdő szélén a sok szarvasbogár várja,
A vőlegénynek mind hűséges szolgálja.
Éljenzik, bókolnak, a virágot szórják,
Menyasszony ölébe hullanak a rózsák.
36. Végre megérkeznek tölgyfapalotába,
Az örömapának grófi odujába.
Pávaszem hercegnő sírva karolja át
Szarvasbogár papát, Szarvasbogár mamát.
41. Bandi koma pedig alszik egyre szépen
A mulatóhelyen, vadrózsa tövében.
Hiába költötte két bogárpajtása,
Álmodozott tovább a kis álomtáska.
42. Eppen arra tévedt egy tapsifüles nyúl,
Két lábára állva, Bandikára bámúl.
«No, kis öcsém, ez hát a paplanas ágyad?
A puha derekalj nem nyomja a hátad?»
43. Tudom, sír azóta szegény édes anyád,
Jó nyirfavesszővel, tudom, keres apád.
Kelj föl hamar, kelj föl, ugorj a talpadra!
Hiszen már a nap is rásüt a hasadra!»

44. Fölebred álmából s csudálkozik Bandi:
 «Hát hol a vendégség? Se bogár, se lakzi!»
 «Jó napot, úrficska!» — szól a nyúl hozzája.
 Bandika válaszol: «Á, alászolgája!»

45. Vigy haza engemet, kedves nyúlambúlam,
 A Tiszán is túlhan, a Dunán is túlhan.
 Hol a szélmalom zúg, tán hallottál róla,
 Az ablakunk előtt két öreg diófa.»

50. Ill' a berek, hajrá! nyargal, illan a nyúl,
 Hátraveti fülét, teste hosszan elnyúl.
 Ugrik árkon-bokron, nincsen gát előtte —
 Megszólal a puska, egy vadász lelőtte.

51. Bandika lefordúl, nyuszika felfordúl,
 A harmatos füre piros vére csordúl,
 Ugrik egyet-kettőt...s neki a mezőnek,
 Piros lesz nyomában a virágos szőnyeg.

46. «Tudom én, hol laktok, haza is vinnélek,
 De nagy a keletje a nyúlpecsenyének.
 Tudom én, őcsikém, tudom én, ha mondom,
 Asztalra kerülne a gerinczem, czombom.»

52. Bandika pedig fut mindenütt utána,
 Csörgő patak partján, hej, meg is találja.
 Kis szivecskéje már alig-alig dobban,
 Haldoklik egy kéklő nefelejcsbokorban.

47. «Ne félj a nesztől zörrenő levélnek!
 Semmi bajod sem lesz, nyuszika, megvédlek.
 Se agár, se kopó nincsen udvarunkban,
 A mi kis falunkban a puska se durran.

53. Kimossa a sebet a patak vizében
 Es ezerjófűvel beköti gyöngéden.
 Ápolja, beczézi, gügyög is hozzája...
 De szemére száll az örök éj homálya.

48. Építke egy kastélyt a káposztás kertben,
 Czimborám, ott élünk, abba lakunk ketten.
 Együtt buvócskázunk, sok tréfát csinálunk,
 Egy szó anyyi, mint száz, jó dolgod lesz nálunk.»

54. Hirtelen halála híre megy a nyútnak,
 A rokonok mindjárt koporsót gyalúlnak.
 Liliompennával földelére írják,
 Hogy ki nyugszik ottan, kinek-minek hívták.

49. Addig-addig kéri: hajlik a szép szóra,
 Bandi föl is pattan vígan a czoczóra,
 Sarkantyúzni se kell, tüzesvérű állat,
 Szél sem éri utól, oly sebesen vágat.

55. Harangvirág másnap szomorúan szólal,
 Temetik a nyulat keserves jajszóval.
 Iezi-piczi kis nyúl, három szegény árva,
 Sírva-ríva borúl a koporsójára.

56. Három pár nyulacska talpig gyászruhába,
Koszorús koporsót emeli vállára.
Bandika utána bandukol nagy búsan,
Zokogva kiáltja: „Édes nyúlám-búlam!”
57. Üveges gyászhintók követik bús rendben —
Ott is vannak immár violás berekben.
Koszorús koporsót leteszik a sírba,
Hantját örökzölddel betakarják sírva.
58. Lecsüngő ágából a szomorú fűznek,
Nyulacska fejéhez emlékjelet tűznek.
Búcsúzik a harang: gling-glang, giling-galang,
Altatót turbékol búsan a vadgalamb.
(Folytatása következik.)

A farkas, róka és teve.

(Bolgár népmese.)

Közlő: **Strausz Adolf.**

Szövetséget kötött a farkas a rókával,
hogy a hegyekben együtt vadásznak.
Sokáig mentek, kóboroltak, de zsákmányra
nem akadtak.

Leszálltak a hegyekről s a síkságon kóboroltak. A mint mennek, mendegélnek, egy tarisznyára akadnak, mely tele volt kenyérral. A farkas enni kezdett, a róka pedig minden darabot hirtelen kikapott a szájából.

— Mit kapkodod ki a számból a kenyéret? — kérdi a farkas.

— Már hogy is ne kapkodnám? Nem vagyunk-e társak, nem kötöttük-e ki, hogy a zsákmányt megfelezzük? — feleli a róka.

Erre a beszédre a farkas osztozkodni kezdett. Adott a rókának három kenyéret, a többit megtartotta magának.

— Mit! te csak ilyen keveset adsz nekem? — kiált a róka haraggal.

Erre aztán igazán összevesztek.

Nagy lármájukra oda jött egy teve. Látván a teve, hogy a farkas igazságtalanul osztotta fel a zsákmányt, felajánlja segítségét a rókának, de kiköti, hogy neki is jusson a kenyérből.

Veszi erre a róka a zsákot s kezdi ő elosztani a kenyereket.

Észrevette a teve, hogy a róka sem jobb a farkasnál s így szól:

— A farkas nem osztotta jól el a kenyereket, de a róka sem, hanem segíték én ezen. Felhajítom egyenként mind s a ki mit elkap, azt egye meg.

Elfogadták ezt az ajánlatot. Most a teve felhajít egy kenyéret s hosszú nyakával azt azonnal el is kapja. Hiába ugrált a farkas is, a róka is, a kenyereket mind a hosszú nyakú teve kapta el. Szegények örültek, ha evés közben egy-egy morzsa hullott le számukra.

Végül odaszólt nagy búsan a farkashoz a róka:

— Látod, az egyik szerzi, a másik meg megeszi.

Szabadság, dicsőség.

Szabadság, dicsőség
Kell a magyar népnek,
Hogy megfelelhessen
Régi nagy nevének.

Szabadság, dicsőség
Illik a magyarhoz,
Mint oszillag az éghez,
Kard a férfi karhoz.

Szabadság, dicsőség
Mindakettő drága:
Meg kell érdemelni
Istenigazába!

KÖZMONDÁSOK.

Minden folyó végre a tengerbe ömlik.

*

Ki kicsinyben jó, nagyban is jó.

*

Tisztesség, becsület jobb, mint egy arany készület.

*

Tégy kicsinyhez keveset, lassanként sokra mehetsz.

vették őket és egy kutya meg is marta az egyik király czombját.

— A hálátlan gonosz! — kiáltá boszusan a megmárt király.

— No, ezt nem viszi el szárazon, — mondá a másik király. — Ezért meglakol.

Bent a teremben tovább folyt a vigalom és Kovács Dénes éppen a tortát kezdte enni, midőn az országútról hintórobogást hallott.

A hintó megállt a kapu előtt és egy inas lelkendezve jött a házi gazdának bejelenteni, hogy három nagy úr szállt le a kastély előtt.

Kovács Dénes kisietett az úri vendégek elé és csakhamar megismerte bennük azt a három utast, a ki a varázsfurulyát adta neki. Hajlongva, bókolva üdvözölte őket és hívta, hogy üljenek asztalhoz.

— Köszönjük, — felelt az egyik nyers hangon — mi nem eszünk olyan embernél, a ki a szegény utasokat bottal kergeti el, sőt kutyákat uszittat rájuk.

— Hát te így váltod be az ígéretedet? — kiáltott a másik. — Így használod a kincseket, a miket összefurulyáztál? No majd én is furulyázok neked egy nótát.

Egy kis furulyát vett elő és belefűjt. Iszonyú harsonaszó hangzott fel, úgy, hogy Kovács Dénes hanyatt esett.

Mikor feltápázkodott, a három király eltűnt. De eltűntek a vendégek is. A kastély helyén pedig a régi rongyos viskó állott, a hol szalmazsákon hentergett rongyosan, fázva, éhesen Kovács Dénes pereputtyostól.

Szegény Kovács megtalálta a varázsfuvolát, furulyázott is rajta naphosszat, de hiába.

Nem teljesedett egy kívánsága sem. Az örökös furulyázással csak azt érte el, hogy az egész vidéken kinevették és elnevezték szegény, szerencsétlen flótásnak.

Sasi bácsi.

BANDI ÁLMA.

Írta: **Pósa Lajos.**

(Folytatás.)

59. Szívreható volt a vadgalamb bűgása,
Violás bereknek szomorú zűgása.
Ekkor egy öreg nyúl csak kilép a sorból,
Halotti beszéddel a többihez fordúl:
60. «Gyászos gyülekezet, nagy a mi bánatunk,
Oh jaj! egygyel újra kevesebben vagyunk.
Fogy a nyúlnezetség napról napra jobban,
Ki tegnap szaladt még, már ma sírhalomban.
61. Milyen gyönyörűen, vígan karikázott!
Árkon át, bokron át könnyedén cikázott!
Egy nyúlfejjel el is maradtunk utána,
Leggyorsabb agárnak fittyet hányt futtába.
62. Büszke volt rá hegy, völgy, virággal ékes rét,
Földre terítette az a kegyetlen srét.
Éke, dicsősége oda a nyúlaknak...
Törzsökéből már csak a Dunán túl laknak.
63. Járjunk el sírjához siralommal, búval,
Káposztalevélből kötött koszorúval.
Itt lenn a föld alatt hadd legyen szép álma...
Haló pora felett béke lengjen, pálma.»
64. Könnybe lábad szeme valamennyi nyúlak,
Három kis árvával a sírra borúlnak.
Bandi meg egy verset szaval el zokogva,
Sírva száll keserve bokorról bokorra:
65. «Édes nyúlám-búlam, kedves kis pajtásom!
Hallod-e, hallod-e az én sohajításom?
Bánatom elmondom a fülemléneknél,
Szomorúbb lesz, tudom, ajakán az ének.»
66. Violás berekben tán egy madár rebben:
Megzörren a levél, a fa ága reccsen.
Ucczu, megijednek s futnak a nyúlacsákák,
Bandit ott a sírnál egymagára hagyják.
67. Bandi nefelejcsét, rozsmaringot szaggat,
Tulipánt, violát a fejfára aggat.
Örökzöld levelet tűz a kalapjára,
Szomorúan indul bujdosó utjára.
68. Bujdosó alakját elfödi a távol,
Bánata követi, mint egy sötét fátyol.
Tőpreng, merre tartson: jobbra-e vagy balra?
Nap tüze égeti, tüske megszurdalja.
69. Rengetegbe téved... Azt se tudja: hol van.
Járatlan utakon bolyong a vadonban.
Fölmege a tetőre, hogy messzire lásson —
Gólyasergét lát az ismeretlen tájon:

70. «Köszöntelek, gólyák! Mért nem tudtok szólni,
Délibábos rónák, nádasok lakói!
Mondanátok jó hírt édes jó anyámról,
Régóta nem látott, szeretett hazámról!»

74. «Rengetegek ura, fölséges királya!
— Szól Bandi. Szavát a bércz visszakiáltja. —
Régóta hagytam el szerető otthonom,
Nagy birodalmamban úttalan bujdosom.

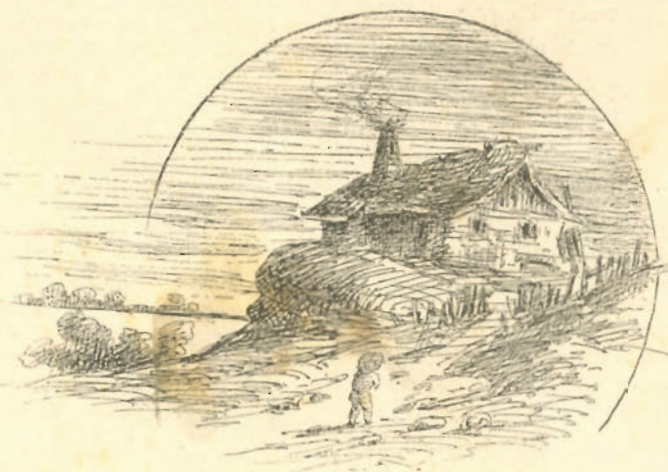

71. Vágyakozó szívvel hiába kesereg,
Szóttan repüléssel megy a gólyasereg.
Majd egy karcú szarvas hág a bércz fokára,
Alkonyi bíborfény hull szarva bogára.

75. Kérdem a patakot, kérdezem a szellőt,
Kérdem a madarat, a futamló felhőt.
Egy se tud felelni kérdező szavamra,
Sóhajom belevész a zsongó morajba.

72. A két első lába a meredek szőlén,
Szeme birodalma elterülő képén.
Lenn zúgó rengeteg hódolva néz rája,
Büszkén tekint körül az erdők királya.

76. Te hozzád fordúlok, erdők nagy királya!
Mutasd meg: merre van kis falum határa?
Hol a szélmalom zúg, tán hallottál róla,
Az ablakunk előtt két öreg diófa.»

73. Tömjénillatot küld a fenyves feléje,
Magszólal a vadon százhúrú zenéje.
Sárga rigó füttyöl, a pintyőke dalol,
A csalogány csatog sötét lombok alól.

77. Szól a szarvas. Szavát bércz, völgy visszazengi:
«Nagy birodalmamban ne szenvedjen senki!
Királyi szívünkre vesszszük a kérésed,
Királyi kegyünkben lesz is, fiam, részed!»

78. Háromszor dobbant a szarvas a lábával,
Titkos moraj zúg a rengetegen által.
Ott terem egy kecske gyorsan, mint az álom:
•Mekeke, mekeke, itt vagyok, királyom!•

79. Kis kocsiba fogva kecske, hegyes állú,
Görbe, hajlott szarvú, nagy hosszú szakállú.
•Én hűséges szolgám, siess az útfélhez...
Vidd el azt a fiút az öreg révészhez!•

80. Kecske körme kopog, a kerék csikorog,
Aranyos kavicsra jaj de könnyen forog.
Bandi előtt terem gyorsan, mint az álom:
•Mekeke, mekeke, ülj fel, kis barátom!•

83. Kis ablak világít nyájasan eléjük,
Szőke Tisza partján kis ház int feléjük.
Megáll a kecske is, a szakállát rázza:
•Mekeke, mekeke, itt a révész háza!•

84. Kecske körme kopog, a kerék csikorog,
Holdfényes kavicsra hazafelé forog.
Bandi meg kopogtat a révész ajtaján,
Gondolja magába: nem haragszik talán.

85. •Jó estét kívánok, édes öreg apám!
Kérem, adjon szállást ezen a kis tanyán!
Nincs, hol a fejemet hajtsam nyugovóra,
Kerek e világnak vagyok bujdosója.•

81. Bandi a kocsiba úgy ül, mint a báró,
A kecske meg repül, akár csak a Ráró.
Futnak velők a fák, fut a mező bokra...
Esthajnali csillag ragyog az útfokra.

82. Messziről pásztortűz mosolyog reájuk,
Vagy tán a vacsorát főzik a halászkok?
Tisza vize mormol a puszta csöndjében,
Csillog a hold arca a folyó tükrében.

86. •Fogadj Isten, fiam! Csakhogy itt vagy nálam!
Van számodra szállás, van jó puha ágyam.
Mielőtt letennéd fejed nyugovóra!
Itt a halpaprikás, világ bujdosója!•

87. Bandi vacsorát kap, jól is esik néki,
Jóságos szemével az öreg elnézi.
Azután megveti a paplanos ágyat,
Látja, hogy a vándor nagyon álmos, fáradt.

88. Bandika lefekszik. Kezét összetéve
Rebegő ima száll ajkáról az égbe.
Pillangója lebeg szép arany álomnak...
Odalenn a habok csendesen csobognak.

(Vége következik.)

BANDI ÁLMA.

Írta: Pósa Lajos.

(Vége.)

89. Mikor Bandi másnap a szemét kinyitja:
Reggeli énekét zengi a pacsirta.
Gyöngyözik a harmat, a fa sohajtozik...
Erdőben, mezőben minden imádkozik.
90. Háládatos érzés Bandit is áthatja,
Az Istenhez repül első gondolatja.
Hajnalhasadáskor kezét összetéve
Rebegő ima száll ajkáról az égbe:
91. «Mennyei jó Atyám, őriző pásztorom!
Kelő nap fényénél hozzád fohászokdom.
Fejet hájt előtted a fűszál, virágszál...
Dicsértessék neved, hogy reám vigyáztál.
96. «Tudom én, fiacskám, tudom én, hol lakol,
Hol a tarka tollú dalos madár dalol.
Nádas kis falunak vagy te a lakója,
Oda száll a daru, oda száll a gólya.
97. S elveszi sípját, háromszor fú bele,
Rezeg a vízparton a fűzfa levele,
Véges-végig csobban habja a folyónak...
Egy hajó közelget, könnyű, mint a csónak.
98. Virággal borítva az aranyos hajó,
Fehér hattyú húzza, oly fehér, mint a hó.
Egyszerre csak megáll a csengetyűszóra:
«Ülj bele, fiacskám, világ bujdosója!»

92. Ki a bujdosónak itt pihenőt adott,
Védd meg ezt a csendes, szerető kis lakot!
Haragos szél ellen leveles fák fedjék,
Eresz alatt mindig fészkeljenek fecskék.
93. Ne hagyj el engemet, édes jó Istenem!
Oh, ha te vagy velem, kicsoda ellenem?
Vezess haza anyám ölelő karjába,
Hints áldást fejére, a lába nyomára!»
94. Hallgatja a révész Bandi imádságát,
Könnyre könny áztatja két szemé pilláját.
Lassan, lábujjhegyen odamegy hozzája:
«Úgy legyen, fiacskám! Érdemes vagy rája!»
95. «Édes öreg apám, útlan út előttem —
Nem tudja: merre van kedves szülőföldem?
Hol a szélmalom zúg, tán hallott is róla,
Az ablakunk előtt két öreg diófa.»
99. «Köszönöm, köszönöm, édes öreg apám,
Hogy szívesen látott ezen a kis tanyán.
Nézzen majd utánam jószágos szemével —
Áldja meg az Isten mind a két kezével!»
100. «Isten veled, flam, kísérjen szerencse!
Hazaszálló galamb híreket jelentse.
Vidd haza, vidd haza, lányan repítsd, hajó!
Nesze friss pogácsa, egy kis útravaló!»
101. Csingi-lingi!... újra a csengetyű szólal,
Indúl a hattyú az aranyos hajóval.
Leng-lobog zöld vászna, selyem takarója,
Kis Bandi kománkat a nap ellen ója.
102. A Tisza tükreben a nap képe ragyog,
Ringatják a hajót a csillogó habok.
Körülte mindenütt víg arany halacsák,
Játszanak szökelve, Bandit mulattatják.

103. Partok maradoznak ménessel, gulyával,
Lobogós ingujjú csikóssal, gulyással.
Legelőn juhnyájak összegomolyogva,
Nagy süvegű juhász botra támaszkodva.

104. Nyárfaliget alján ezüst köd imbolyog.
Sugármagas torony messziről mosolyog.
Kútágason a sas, szárnya meg se rezdül,
Csak a szeme villan a síkon keresztül.

105. Sötét nádas közül tavak tündökölnek :
Ragyogó szemei búbájós alföldnek.
Szántja a vizüket ezer madár szárnya :
Kiállózó bűbicz, bukdácsoló szárcsa.

110. Oh Alföld, oh Alföld, hazám szemefénye!
Magyar nép bölcsője, a szabadság képe!
Feldobog a szívem, hogyha rád gondolok,
Lelkembe csendülnek tündérmesék, dalok!

111. Tájadat elhagytam, de soh'se feledlek!
Kalászos rónáid előttem lebegnek.
Hívó szavad kísér ébren és álomban...
Hallom a kolompszót... a pásztortűz lobban...

112. ...Bandival a hattyú már jó messze haladt,
Valahol ott jár már Tiszafüred alatt.
Csengő-zengő sziget előtte, utána,
Alatta a habok morajló danája.

106. Föllábon a gólyák parton álldogálnak,
Búgó szava hallik a bölömbikának.
Sürgállik a repeze, mint az arany felhő,
Hullámot ver rajta a fuvalmas szellő.

107. Zöld jegenyék mögül tanyák kandikálnak.
Se szeri, se száma kazlaknak, boglyáknak.
Csillog az ekevas, a barázdát vonja,
Dolgos magyar gazda eke szarvát fogja.

108. Majd egy fényes tenger ömlik a pusztára,
Fürdik benne a nap szép tündérleánya.
Déliab a pusztát csókjával illeti,
Hosszú arany haját bontja, terfígeli.

109. Felkap egy-egy házat széles jó kedvében,
Füdelestől együtt felfordítja szépen.
Csendesen húzódnak a tengeren által
Ragyogó városok tornyos palotákkal.

113. Bandi hallgatja a szigetek csengését,
A morajló habok altató zenéjét.
Hattyúnak is megjön a daloló kedve,
Bűvös dala zendül édesen reszkelve:

114. Messze napnyugatról hajdanta, régente
Elindult egy vitéz, aranyos levente.
Hol a pálma virúl, messze napkeleten,
Volt egyszer egy hattyú a hattyúszigeten.

115. Hova ment a vitéz hajdanta, régente?
Hova ment az a szép, aranyos levente?
Hol a csillag ragyog, messze napkeleten...
Volt egyszer egy hattyú a hattyúszigeten.

116. Hattyú királylány volt hajdanta, régente,
Szerette a vitéz, aranyos levente.
Szerette a csillag messze napkeleten...
Volt egyszer egy hattyú a hattyúszigeten.

117. Királylányból mi lett hajdanta, régente?
Elvitte az a szép aranyos levente.
Lefutott a csillag messze napkeleten.
Volt egyszer egy hatyú a hatyúszigeten.»
118. Bandi elszenderül a hatyú dalára,
Közeledik már a kis falu határa.
Hallik már zúgása forgó szélmalomnak,
A diófalombok már közel susognak.
119. Hát egyszer a rózsa meginog a szélben,
Bandinak az arcát meglegyinti szépen:
«Kelj föl, Bandi, kelj föl! — biztatja a rózsa —
Hisz már megérkezted, világ bujdosója!»
120. Bandika fölbred az anyja csókjára:
Hogy ott van a kertben, mód nélkül csodálja.
Jönnek a pajtások: kis fiúk, kis lányok.
— Az álomnak vége... Jó reggelt kívánok!

Egy kis fejtörő.

Képrejtvény.

Talalós kérdés.

Éget, de nem gyújthat,
Vörös, de nem lángol. Mi az?

E rejtvények megfejtését a márczius 15-én megjelenő «Az én Ujságom» 12. számában fogjuk közölni. A beküldés határideje márczius 10. A megfejtők jutalmául a kiadó bácsik 3 könyvet tűztek ki.

A 8. számban közölt rejtvények megfejtése a következő: A képrejtvény: «Légújó.» A találós mesé: A veréb egyet sem lép, csak szökdécsel. A számrejtvény: A Lacziék kertészének 4 kanárja, 6 galambja, 2 vörösbegye és 5 kenderikéje (összesen 17 madara) volt.

A megfejtők közt három könyvet sorsoltunk ki. Az elsőt: Berth, «Idegen népek közt», Tóth Gyurka, Budapest; a másodikat: «Columbus élete», Galambos László, M.-Vásárhely; a harmadikat: Gál J., «Kuják Andris keleti utazása», Suppán Ágost, Budapest, nyerte el.

ADAKOZÁS.

A madáretetőkre újabban adakoztak:

Sallai Ilonka gyűjtése	1	frt	—	kr.
Deák Ilona	—	»	50	»
Petrás Sári	—	»	20	»
Lehoczy Mártha és Andor	—	»	20	»
Vértessi Lajos gyűjtése	2	»	95	»
Horváth Teréz gyűjtése	1	»	10	»
Múlt heti gyűjtés	49	»	03	»
Összesen	—	—	54	frt 98 kr.

A tokaji tűzkárosultak részére utólag adakoztak:

Scultéty Melánia	—	frt	60	kr.
Legutóbbi kimutatásunk	420	»	16	»
Összesen	—	—	420	frt 76 kr.

Az éhező iskolás gyermekek részére adakoztak:

Róthy Károly és Laczi	1	frt	—	kr.
Kleinmann Margit és Erzsike	—	»	50	»
Purjesz Olga	—	»	50	»
Conlegner József	—	»	50	»
Martinek Erzsike gyűjtése	3	»	22	»
Blau Szerén és Kállay Margit gyűjtése	2	»	29	»
Dobrik Jolánka	1	»	—	»
Illés Elza, Kornél és Bruno	—	»	50	»
Janiss Gyula Endre	—	»	30	»
Legutóbbi kimutatásunk	11	»	49	»
Összesen	—	—	21	frt 30 kr.

A szerkesztő bácsik postája.

Jaszenovics Iza. Köszönjük a dévai leányiskola hangversenyére való meghívásodat, de, a mint te is írod, minket kötve tart itten a ti kedves ujságok szerkesztése. Majd értesíts bennünket, hogyan sikerült a hangverseny. Sakkrejtvényt nem közlünk, mert azt kevesen tudnák megfejteni a maguk erejéből. — **Biró Karolinka.** Reméljük, eddig nemcsak megkaptad, de el is olvastad az eddig megjelent számokat. — **B. A. és testvérei.** Öten vagytok testvérek, a minek mi nagyon örülünk, de még jobban örülnénk, ha a tisztaságra nagyobb gondot fordítanátok. Mintha csak megüszlattatok volna tintában azt az ártatlan levelező-lapot, mielőtt hosszú újtára indítottátok. Reméljük, hogy következő leveletek csak úgy ragyog majd a tisztaságtól. — **M. P.** Abban igaza van, hogy első a tanulás, aztán jön a játék. De ugyanez áll a versírásra is. Először érteni kell a módját a versírásnak s csak azután fogni tollat. Rejtvényeket bárki küldhet be. — **Téglás Béla.** Madarassy bácsi újra ír nektek elbeszélést. Bródy Sándor Budapesten lakik. — **Sch. L.** A küldött vers közölhetetlen. — **P. O.** Azt kérde, hogy egy tíz éves fiú milyen munká-